

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/93/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113226660
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5113226660.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej v právnom spore žalobcu: VULCANUS, s.r.o., so sídlom Žilina, ul. Smaragdová č. 619/7, IČO: 36 431 150, zastúpeného splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Macaláková & partners, s.r.o., so sídlom Žilina, ul. J. Milca č. 11, IČO: 50 925 288, proti žalovanému: Obec Svederník, so sídlom Svederník č. 48, IČO: 00 321 664, zastúpenému splnomocneným zástupcom HADBÁBNY a spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Žilina, Prielohy č. 1012/1C, IČO: 47 249 722, o zaplatenie sumy 2.509,38 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 8C/305/2013-253 zo dňa 09. mája 2018, takto

rozhodol:

odvolanie žalobcu do výroku I. **o d m i e t a .**

Rozsudok okresného súdu vo výroku II. **m e n í** tak, že žalobu žalobcu zamietla.

Vo výroku III. rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odvolanie žalovaného do výroku III. **o d m i e t a .**

Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 8C/305/2013-253 zo dňa 09.05.2018 návrh na prerušenie konania zamietol (výrok I.). Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 124,42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 124,42 eur od 01.04.2011 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.). Zároveň rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 90,08 % trov konania (výrok IV.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 18.09.2013 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.509,38 eur spolu s 9 % ročným úrokom zo sumy 2.509,38 eur od 01.04.2011 do zaplatenia. Žalovaná suma predstavovala doplatenie dotácie na mzdy a prevádzku školských zariadení žalobcovi ako zriaďovateľovi neštátneho školského zariadenia za r. 2009 v sume 124,42 eur, pretože podľa listu žalovaného zo dňa 21.09.2009 mal žalovaný dostať dotáciu v sume 45.338,- eur avšak bola poukázaná žalobcovi dotácia v sume 45.213,58 eur. Za r. 2010 mala byť žalobcovi poukázaná dotácia za obdobie od 01.01.2010 do 31.08.2010 v sume 13.856,- eur (podľa listu obce zo dňa 09.02.2010), avšak žalovaný poukázal žalobcovi iba sumu 11.471,04 eur a tak nedoplatok predstavoval sumu 2.384,96 eur. Žalovaný sa bránil tým, že žalobcovi vyplatil dotácie v zmysle zák. č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samosprávy (ďalej len „zák. č. 596/2003 Z. z.“), nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 668/2004 Z. z. o rozdeľovaní výnosu danej z príjmov územnej samosprávy (ďalej len „nariadenia vlády SR č. 668/2004 Z. z.“) a jeho Všeobecného záväzného

nariadenia, ďalej len „VZN“ č. 2/2010“. Suma 45.213,58 eur, ktorú on vyplatil za r. 2009 žalobcovi ako 90 % z výpočtového základu podľa nariadenia vlády SR č. 668/2004 bola vyplatená správne. K nedoplatku uviedol, že výška závisela priamo na jeho výške na výnose daní z príjmov, pričom došlo k výpadku a v dôsledku podielu obce na výnose dane z príjmov tak došlo aj k zníženiu dotácie. K nedoplatku dotácie za r. 2010 on poskytol dotáciu vo výške 90 % z časti sumy, ktorá mu bola poskytnutá prostredníctvom príslušného daňového úradu ako jeho podiel na výnose dane z príjmov a to v zmysle zákona a VZN č. 2/2010. Keďže v r. 2010 došlo ku kráteniu tzv. podielovej dane, a teda aj ku kráteniu dotácie, vyplatil dotáciu vypočítanú ku dňu 17.08.2010, na ktorú vznikol žalobcovi za r. 2010 nárok. Žalobca opakovane spochybňoval zákonnosť VZN č. 2/2010 a uvádzal, že právnym titulom jeho nároku na doplatenie dotácie sú listy žalovaného, v ktorých tento oznamuje výšku podielových daní, prípadne výšku dotácie na uvedené obdobie. Žalobca doložil aj rozhodnutia Okresnej prokuratúry Žilina, Krajskej prokuratúry Žilina ako aj Generálnej prokuratúry Žilina o jeho podnete na preskúmanie zákonnosti VZN č. 2/2010 žalovaného. Žalovaný mal za to, že civilný súd nemôže v civilnom sporovom konaní preskúmať jeho VZN č. 2/2010. Okrem toho vzniesol námietku premlčania.

Pri posudzovaní žalobného nároku sa súd prioritne zaoberal návrhom žalobcu na prerušenie konania. Žalobca v priebehu konania niekoľkokrát uviedol a na pojednávaní dňa 07.03.2018 na výzvu súdu upresnil, že navrhuje v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“, aby súd konanie prerušil s tým, že predloží Ústavnému súdu SR (ďalej len „ÚS SR“) podnet na konanie o súlade právnych predpisov, a to VZN žalovaného č. 2/2010 so zákonom. Súd s ohľadom na právny názor vyjadrený v náleze ÚS SR sp. zn. III.ÚS 482/2015 vychádzal z toho, že všeobecný súd nie je oprávnený ako predbežnú otázku posudzovať zákonnosť VZN so zákonom (mimo rámca správneho súdnictva). Žalobcom opakovane spochybňované VZN žalovaného č. 2/2010 bolo na podnet žalobcu predmetom preskúmania príslušnými orgánmi, t.j. Okresnou prokuratúrou v Žiline, Krajskou prokuratúrou v Žiline a následne aj Generálnou prokuratúrou SR. Uvedené orgány zhodne dospeli k záveru, že obsah namietaných VZN je v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a rovnaký záver sa týka aj procesu ich prijímania a nadobudnutia účinnosti. Prokurátor preto nevzhladol dôvod na prijatie prostriedku prokurátorského dozoru. Nakoľko kompetentné orgány pochybenia nezistili a podnet žalobcu vyhodnotili ako nedôvodný, prerušenie konania a predloženie veci ÚS SR by tak bolo podľa súdu nevhodné a duplicitné. Tvrdenie žalobcu o nedostatočnom odôvodnení podnetu na prokuratúru pre absenciu jeho právneho zastúpenia podľa súdu neobstojí, nakoľko v zmysle uvedených rozhodnutí sa tento mohol obrátiť na prokuratúru v prípade, že jeho podnet bude obsahovať nové skutočnosti, t.j. mohol sa dať zastúpiť advokátom a opätovne sa obrátiť na kompetentné orgány, rovnako sa mohol obrátiť na správny súd a podať žalobu podľa § 357 a nasl. zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok. Na otázku súdu v priebehu konania právna zástupkyňa žalobcu viackrát konštatovala, že po zastúpení žalobcu advokátom a v priebehu konania, t.j. od podania žaloby dňa 18.09.2013 on nepodal nový kvalifikovaný ďalší návrh na preskúmanie predmetného VZN žalovaného so zákonom. Po zmene zákonného sudcu a vyjadrení predbežného právneho posúdenia v zmysle § 181 ods. 2 C. s. p. súd pojednávanie odročil na žiadosť právnej zástupkyne žalobcu, ktorá uviedla, že na základe nového a odlišného právneho posúdenia zo strany súdu písomne vyhotoví návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Do ďalšieho pojednávania odročeného na deň 11.04.2018 takéto podanie súdu nedoručila a vo svojom písomnom vyjadrení k veci doručenom súdu dňa 21.03.2018 sa ani o návrhu na prerušenie konania nezmienila. Súd uvedený procesný návrh žalobcu preto vyhodnotil ako neodôvodnený a v danom štádiu konania nevhodný, pretože z doposiaľ produkovaných tvrdení žalobcu nevyplýval relevantný dôvod na prerušenie konania a predloženie žalobcom opakovane spochybňovaného VZN žalovaného ÚS SR na preskúmanie jeho súladnosti so zákonom. K otázke posúdenia VZN žalovaného zo strany súdu, t.j. toho, či súd dospeje k záveru, že sú splnené podmienky, že predmetné VZN má byť predmetom prieskumu ÚS SR o súladnosti so zákonom, súd citoval z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. Pl. ÚS 126/07 z 02.07.2008, v ktorom tento konštatoval, že „Aj keď legislatívne pravidlá tvorby právnych predpisov nemajú všeobecnú záväznosť, t.j. nie sú právnym predpisom, obsahujú relevantné základy legislatívnej a legislatívno-technickej kultúry právotvorby garantujúcej (zabezpečujúcej) určitú systematickú a systémovú formálno-právnu jednotnosť a konzistentnosť nášho právneho poriadku. Porušenie týchto pravidiel neznamená nesúlad právneho predpisu s Ústavou SR, hoci môže byť hodnotené ako nedostatok právnej úpravy“. Aj na základe tejto skutočnosti pred rozhodnutím vo veci samej nedospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov a preto návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. zamietol.

Následne prednostne vyhodnotil vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného vyjadrenú v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 30.10.2013. Mal za to, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je

záväzkovým vzťahom medzi subjektom verejného práva týkajúci sa zabezpečovania verejných potrieb a podnikateľom pri jeho podnikateľskej činnosti v zmysle § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Preto sa aj na premlčanie vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka, nie § 101 Občianskeho zákonníka ako uvádza žalovaný. V danom prípade tak námietka premlčania neobstála, pretože v zmysle § 397 Obchodného zákonníka platí štvorročná premlčacia doba.

V súvislosti s meritom veci súd konštatoval, že žalobca sa v konaní domáhal zaplata dotácie za r. 2009 a r. 2010, ktorú mal žalovaný ako obec vyplatiť žalobcovi na prevádzku a mzdy pre neštátneho zriaďovateľa školy a školského zariadenia na území obce. V zmysle citovaných zákonných ustanovení (§ 6 ods. 12 zák. č. 596/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2009, § 6 ods. 12 písm. a/ až f/ zák. č. 596/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2010 do 28.02.2011, § 39a zák. č. 596/2003 Z. z., § 2 ods. 1 písm. c/ nariadenia vlády SR č. 668/2004 Z. z. účinného do 31.12.2010) je zrejmé, že žalovaný mal za r. 2009 poskytnúť žalobcovi finančné prostriedky najmenej vo výške 90 % objemu finančných prostriedkov vypočítaných podľa osobitného predpisu, t.j. § 2 ods. 1 písm. c/ nariadenia vlády SR č. 668/2004 Z. z. Za r. 2010 mal žalovaný poskytnúť žalobcovi dotáciu v zmysle § 6 ods. 12 písm. b/, d/ zák. č. 596/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2010 do 28.02.2011 na základe žiadosti zriaďovateľa z finančných prostriedkov poukázaných podľa osobitného predpisu na prevádzku a mzdy žiaka základnej umeleckej školy, poslucháča jazykovej školy, dieťa materskej školy a dieťa školského zariadenia, pričom jej výšku na príslušný kalendárny rok určí VZN-ím. V prípade žalobcom uplatneného nedoplatku dotácie za r. 2009 vo výške 124,42 eur súd konštatoval, že žalovaný bol povinný vyplatiť žalobcovi finančné prostriedky najmenej vo výške 90 % objemu finančných prostriedkov vypočítaných podľa osobitného predpisu. V prípade dotácie za r. 2009 zákon neukladá žalovanému, aby výšku dotácie, resp. finančných prostriedkov pre neštátnych zriaďovateľov škôl určila VZN-ím. Samotný žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu konštatoval, že dotáciu za r. 2009 vyplácal v zmysle § 39a zák. č. 596/2003 Z. z. účinného do 31.12.2009. V danom prípade bolo preto nutné vychádzať z dikcie § 39a zák. č. 596/2003 Z. z., ktorý znie: „Obec poskytne na roky 2007 až 2009 zriaďovateľovi podľa § 6 ods. 12 písm. b/ finančné prostriedky najmenej vo výške 90 % objemu finančných prostriedkov vypočítaných podľa osobitného predpisu (§ 2 ods. 1 písm. c/ nariadenia vlády SR č. 668/2004 Z. z.). Teda z výnosu dane poukázaného žalovanému tak žalovaný poukáže žalobcovi najmenej 90 %. V tomto prípade tvrdenie žalobcu, že jediným titulom nárokovateľnosti dotácie je samotné oznámenie obce, považoval za opodstatnené. V danom čase nebol zákonom určený iný právny titul, ktorý by mal určovať samotnú výšku dotácie, pretože výšku dotácie určoval zákon v § 39a, podľa ktorého malo ísť o finančné prostriedky najmenej vo výške 90 % objemu finančných prostriedkov vypočítaných podľa osobitného predpisu. Z oznámenia žalovaného tento priamo vyplýval a preto vychádzal z oznámenia žalovaného zo dňa 21.09.2009 (č.l. 12 spisu), v ktorom žalobcovi oznámil, že pre žalobcu budú zasielané krátené podielové dane pre školské zariadenie, pričom celkový objem finančných prostriedkov je 47.045,- eur. Medzi stranami bolo nesporné, že žalobcovi vyplatil žalovaný za r. 2009 dotáciu vo výške 45.213,58 eur. Žalobca vo vyjadrení k odporu zo dňa 28.01.2014 opätovne prepočítal výšku nedoplatku na dotácii za r. 2009 a r. 2010, pričom k výpočtu na r. 2009 doložil ako listinný dôkaz oznámenie žalovaného zo dňa 26.02.2009 označené „Podielové dane - rok 2009“ (č.l. 39 spisu). Z tohto vyplýva, že za r. 2009 bol prepočítaný celkový objem finančných prostriedkov na školu žalobcu vo výške 56.318,- eur, z toho 2.004,- eur na stravníka, 693,- eur na školský klub detí a na internát 53.582,- eur. Nakoľko stravovanie žiakov žalobcu zabezpečoval žalovaný, finančné prostriedky na stravníka zostávajú v celom rozsahu na žalovanom. Žalobcovi preto vznikol nárok na dotáciu vo výške 54.275,- eur. Nakoľko však došlo k zníženiu podielových daní, čo oznámilo Ministerstvo financií SR (ďalej len „MF SR“) žalovanému a dňa 21.09.2009 túto skutočnosť oznámil žalovaný aj žalobcovi listom zo dňa 21.09.2009, označenom „Podielové dane - úprava“ (č.l. 12 spisu), preto následne došlo aj k zníženiu dotácie pre žalobcu, a to podľa nového rozpisu vo výške 1.707,- eur na potencionálneho stravníka na školský klub 580,- eur a na internát 44.758,- eur. Nakoľko už z predošlého oznámenia žalovaného vyplýva, že finančné prostriedky na stravníka ostávajú na žalovanom, ktorý zabezpečoval stravovanie pre žiakov žalobcu, celková suma dotácie mala byť vo výške 45.338,- eur ako uvádzal žalobca. Zo zhodných tvrdení strán sporu vyplýva, že žalovaný vyplatil žalobcovi sumu 45.213,50 eur, a preto mu vznikol voči žalobcovi nedoplatok na dotácii v celkovej sume 124,42 eur. Súd preto pri uplatnení nedoplatku za r. 2009 priznal žalobcovi uplatnený nárok. Pri uplatnení nároku na vyplatenie nedoplatku dotácie za r. 2010 vo výške 2.384,96 eur žalobca vychádzal v zmysle žaloby zo VZN žalovaného č. 2/2010. V žalobe aj vo vyjadrení k odporu žalovaného zo dňa 03.03.2016 žalobca uviedol, že žalovaný nepostupoval pri určovaní a vyplácaní dotácie v súlade so zákonom ani VZN č. 2/2010. Vzápätí však konštatoval, že žalovaný pravidelne oznamoval výšku dotácie listami, na ktoré sa on odvolával a ktoré považoval za riadny právny titul, na základe ktorého mu nárok na pridelenie a výplatu dotácie vznikol. Následne v konaní niekoľkokrát spochybnil VZN č.

2/2010 a označil ho za nesprávne a nesúladne so zákonom. Žalobca dôvodil, že predmetné VZN nebolo žalovaným vypracované v zmysle novely zák. č. 179/2009 Z. z., ktorou sa menil zák. č. 596/2003 Z. z., kedy mala byť výška dotácie určená VZN rovnako aj jej zmena, zvýšenie alebo zníženie. Žalobca opakovane uvádzal, že žalovaný sa pri tvorbe VZN neriadil usmerneniami Ministerstva školstva SR (ďalej len „MŠ SR“), Združenia miest a obcí Slovenska (ďalej len „ZMOS“) ani krajských školských úradov. Predmetné VZN preto označil za svojvoľné a v rozpore so zákonom a metodickými usmerneniami. K uvedenému súd poznamenal, že nepatrí do právomoci všeobecného súdu posudzovať platnosť či neplatnosť VZN. Nad rámec poznamenal, že žalovaný správne uviedol, že nie je viazaný pri tvorbe VZN metodickými pokynmi, ale iba samotným znením zákona. V tejto časti sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že výšku dotácie určil žalovaný vo VZN č. 2/2010, a to v § 3, kde ju určil percentuálne, a to vo výške 90 % dotácie vypočítanej podľa osobitného predpisu. Ďalej zo znenia sporného VZN č. 2/2010 vyplýva, že príjmom dotácie je žalobca (§ 2) a dotácia je splatná vo výške 1/12-iny z dotácie vždy do 25. dňa príslušného mesiaca na základe písomnej žiadosti o poskytnutie dotácie zaslanej žalovanému do 31.12. predchádzajúceho kalendárneho roka (§ 4). Uvedené VZN nadobudlo účinnosť od 01.01.2010. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že výška dotácie bola určená VZN, t.j. v zmysle § 6 ods. 12 písm. b/ zák. č. 596/2003 Z. z. účinného od 01.01.2010. Žalobca uviedol, že pri znížení dotácie mal žalovaný prijať nové VZN, ktorým by upravil výšku dotácie. Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že v r. 2009 a r. 2010 došlo v dôsledku hospodárskej a finančnej krízy k zníženému výnosu dane z príjmov, čo sa odrazilo na podielových daniach, ktoré boli krátené. Uvedené vyplýva nielen z výsluchu zástupcu žalovaného (starostu), ale aj zo Štatistického úradu SR. Na základe toho bolo preto zrejmé, že žalovaný obdržal nižšie podielové dane ako sa pôvodne predpokladalo. Nakoľko však žalovaný mal vo VZN ustálenú výšku dotácie v percentách, t.j. 90 %, nebolo potrebné meniť VZN, pretože žalobcovi mal poukázať rovnako 90 % z pridelených podielových daní, teda 90 % zo zníženej sumy v dôsledku výpadku v štátnom rozpočte. Argument žalobcu, že mal žalovaný prijať nové VZN, ktorým by určil zníženú výšku dotácie neobstojí, nakoľko stále išlo o 90 %, ale z nižšej (v konaní bližšie nešpecifikovanej) sumy. Súd poznamenal, že žalobca v priebehu konania nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorým by mal jednoznačne preukázať, že žalovaný nesplnil dikciu VZN, t.j. že mu vyplatil menej ako 90 % dotácie vypočítanej podľa osobitného predpisu, t.j. z finančných prostriedkov poukázaných podľa osobitného predpisu (zák. č. 564/2004 Z. z. o rozpočtovom určení výnosu dane z príjmov územnej samosprávy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zák. č. 171/2005 Z. z.). Žalobca uviedol, že smerodajné pre neho boli oznámenia obce, ktoré boli zároveň jediným účtovným dokladom o preukázaní dotácie. Za r. 2010 mal tak v zmysle oznámenia žalovaného zo dňa 09.02.2010 dostať dotáciu vo výške 20.783,12 eur, čo je 1.732,- eur mesačne. Do 31.08.2010 tak mu mala byť poukázaná suma 13.856,- eur. Žalovaný však žalobcovi uhradil iba sumu 11.471,04 eur, čo žalovaný v konaní nepoprel. Práve naopak uviedol, že je to suma, ktorá mala byť žalobcovi uhradená. Žalobca ďalej namietal, že žalovaný mu krátil dotáciu iba do 17.08.2010, dokedy trval nájomný vzťah žalobcu a žalovaného. Po ukončení zmluvy o nájme dňa 17.08.2010 sa žalobca presťahoval do Žiliny, avšak sídlo školy bolo stále vo Svederníku, a to až do vyradenia školy zo siete škôl a školských zariadení. Žalobca si v konaní nárokoval na dotáciu od 01.01.2010 do 31.08.2010, a to v sume 13.856,- eur, pričom uhradených mu bolo 11.471,04 eur, teda žalovaný mu mal uhradiť rozdiel v sume 2.384,96 eur. Žalobca spochybnil krátenie dotácie k 17.08.2010, avšak neuviedol, z akých dôvodov mu mala byť uhradená dotácia do 31.08.2010, keď z jeho tvrdení je zrejmé, že po ukončení zmluvy o nájme sa škola presťahovala do Žiliny, sídlo školy zostalo z formálnych a administratívnych dôvodov vo Svederníku až do 31.12.2010, kedy došlo k jej vyradeniu zo siete škôl. Po tom čo žalobca v konaní spochybnil VZN žalovaného č. 2/2010 svoj žalobný nárok opieral výlučne o listy žalovaného, ktorým žalobcovi oznamoval výšku dotácie za jednotlivé roky. S uvedeným tvrdením súd nesúhlasil, nakoľko samotné oznámenie žalovaného nemôže byť právnym titulom na vyplatenie dotácie za r. 2010. Na tomto mieste citoval § 6 ods. 12 písm. b/, d/, f/, zák. č. 596/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2010 do 28.02.2011. V danom prípade žalovaný poskytol na základe žiadosti zriaďovateľovi dotáciu, určil jej výšku VZN-ím a poskytol zriaďovateľovi finančné prostriedky na kalendárny rok. Podľa § 6 ods. 12 písm. e/ zák. č. 596/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2010 do 28.02.2011 žalovaný mal oznámiť zriaďovateľovi výšku dotácie na kalendárny rok najneskôr do 30 pracovných dní po nadobudnutí účinnosti zák. č. 497/2009 Z. z. o štátnom rozpočte. Predmetný zákon nadobudol účinnosť 01.01.2010, t.j. do 30 pracovných dní žalovaný oznámil výšku dotácie na kalendárny rok, ktoré oznámenie urobil listom zo dňa 09.02.2010. Z toho je zrejmé, že si splnil všetky zákonom uložené povinnosti. Žalobca v priebehu konania tvrdil, že právnym titulom na vyplatenie, resp. doplatenie dotácie sú iba samotné oznámenia obce, ktoré považoval najprv za individuálny správny akt, neskôr za konkludentne uzavretú zmluvu medzi žalobcom a žalovaným a na pojednávaní dňa 11.04.2018 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že predmetné oznámenia obce možno

považovať za jednostranný právny úkon zo strany žalobcu adresovaný žalovanému, ktorý je možný aj vo sfére verejného práva. K uvedenému tvrdeniu súd poznamenal, že v prípade dotácie za r. 2010 zák. č. 596/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase jednoznačne stanovuje v § 6 ods. 12 písm. b/, že obec určí výšku dotácie na prevádzku a na mzdy na príslušný kalendárny rok VZN-ím. Citované ustanovenie zákona nešpecifikuje akým spôsobom má byť výška určená, žalovaný ju stanovil percentom z podielových daní. Z uvedeného je zrejmé, že iným spôsobom ako VZN-ím výška dotácie nemôže byť za r. 2010 určená. Neobstojí tak ani tvrdenie, že oznámenia obce sú zmluvou v oblasti verejného práva, a to ani porovnaním s inými zmluvami. V tomto konkrétnom prípade ide o dotáciu pre zriaďovateľa súkromného školského zariadenia, kde zákon inú možnosť ako určenie VZN-ím neurčuje. Zákon v danom prípade neumožňuje určenie výšky dotácie dohodou obce a zriaďovateľa. Preto tvrdenie, že oznámenia obce možno považovať za zmluvu súd považoval za nesprávne. Rovnako ako ich nemožno považovať ani za jednostranný právny úkon adresovaný žalovanému. Poukázanie na to, že žalovaný nerešpektoval metodické pokyny, usmernenia, či komentáre podľa súdu taktiež neobstojí nakoľko je potrebné vychádzať jednoznačne z dikcie zákona, ktorý iné varianty nepripúšťa. Žalovaný bol viazaný iba zákonom a uvedené komentáre či metodické pokyny nie sú pre neho právne záväzné. Podľa § 6 ods. 12 písm. e/ zák. č. 596/2003 Z. z. má obec, v tomto prípade žalovaný, oznamovaciu povinnosť voči zriaďovateľovi o výške dotácie určenej VZN-ím, ktorú si splnil listom zo dňa 09.02.2010. Už zo samotného znenia zákona vyplýva, že tento list nie je právnym titulom, je len splnením si oznamovacej povinnosti obce voči zriaďovateľovi. Skutočnosť, že žalovaný oznámil vo februári 2010 inú výšku dotácie ako následne poukázal žalobcovi, v tomto prípade je irelevantná. Zo znenia § 3 VZN žalovaného č. 2/2010 totiž vyplýva, že žalovaný poskytne v r. 2010 až 2012 podľa § 6 ods. 12 písm. b/ zák. č. 596/2003 Z. z. na žiaka Súkromnej spojenej školy internátnej Svederník vo výške 90 % dotácie vypočítanej podľa osobitného predpisu, t.j. podľa nariadenia vlády SR č. 668/2004 Z. z. Súd v konaní opakovane poznamenal, že v konaní žalobca nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorým by preukázal, že by žalovaný žalobcovi neuhradil dotáciu vo výške, ktorá mala byť 90 % z poukázaných podielových daní. Na rozdiel od dotácie na r. 2009, po novele zákona od 01.01.2010 zákon striktno určil, že výška dotácie má byť určená VZN-ím. Podľa súdu žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania toho, že mu žalobca neuhradil dotáciu za r. 2010 v ním uvedenej výške. S ohľadom na túto skutočnosť sa nemohol zaoberať ani tým, či mal žalobca nárok na vyplatenie dotácie do 17.08.2010, resp. 31.08.2010. Žalobu preto vo zvyšnej časti zamietol. Po vyhodnotení všetkých dôkazov dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok na doplatenie dotácie za r. 2010 je nedôvodný a nepreukázaný a tak priznal žalobcovi nárok na zaplatenie nedoplatku na dotácii za r. 2009 v sume 124,42 eur.

Nárok na zákonný úrok z omeškania zo sumy priznaného nedoplatku na dotácii za r. 2009 vo výške 124,42 eur súd priznal od 01.04.2011 tak ako to žiadal žalobca v žalobe. Aj keď sa žalobca dostal do omeškania najneskôr od 01.01.2010 nakoľko dotácia bola určená za kalendárny r. 2009 t.j. mala byť vyplatená do konca tohto roka, bol viazaný žalobným návrhom. Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3, nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.01.2013, § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p., teda podľa úspešnosti žalobcu v konaní. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 2.509,38 eur s úrokom z omeškania. Súd žalobcovi priznal sumu 124,42 eur s úrokom z omeškania. Procesný úspech žalobcu je teda vo výške 4,96 % a procesný úspech žalovaného vo výške 95,04 %. Úspešnejšou stranou sporu je žalovaný, pričom jeho čistý procesný úspech s prihliadnutím na jeho procesný neúspech je vo výške 90,08 %. Žalobca bol preto povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 90,08 %. O výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

2. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalobca i žalovaný.

3. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu podaním došlým súdu dňa 21.05.2018 (č.l. 276 spisu) napadol rozsudok okresného súdu ohľadom výrokov I., III., IV. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, h/ C. s. p. V odvolaní uviedol, že napriek poučeniu súdu prvej inštancie, že odvolanie nie je prípustné voči výroku I. rozsudku, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania podáva odvolanie, keďže sa domnieva, že poučenie súdu je nesprávne. Následne citoval ust. § 355 ods. 1, 2 C. s. p. Nakoľko o jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. súd nerozhodol uznesením, ale rozsudkom aplikujúc § 162 ods. 3 C. s. p., podľa ktorého o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej a nakoľko odvolanie nemožno podľa § 357 písm. m/ C. s. p. podať len voči uzneseniu o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm.

b/ C. s. p., bol žalobca názoru, že odvolanie voči rozsudku, ktorým súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. je prípustné, keďže to zákon s poukazom na § 355 ods. 1 C. s. p. nevyklučuje. K dôvodom súdu, pre ktoré zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. žalobca poukázal na to, že využitie správnej žaloby podľa § 357 Správneho súdneho poriadku, resp. konania pred prokurátorom a vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov v týchto konaniach nie je podmienkou konania na ÚS SR o súlade právnych predpisov. ÚS SR je najvyššou súdnou inštanciou a zistenia a závery orgánov prokuratúry nie sú pre ÚS SR záväzné. Jeho podnety na príslušné orgány prokuratúry neboli dostatočne a kvalifikovane odôvodnené, resp. boli nezrozumiteľné a aj tým, že konštatovali nedostatok svojej právomoci. Nezaoberali sa preto samotnou podstatou nezákonnosti VZN. Žalobca považoval za nevhodné sa opätovne obracať na príslušné orgány, ktoré už raz vo veci rozhodovali, zohľadniac pri tom prebiehajúce súdne konanie a možnosť postúpenia veci ÚS SR súdom rozhodujúcim o jeho nárokoch. Žalovaný namietal napadnuté rozhodnutie aj v konštatovaní, že súdu nepodal písomné vyhotovenie návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. V tejto súvislosti uviedol, že nesúlad VZN so zákonom podľa neho jasne a zrozumiteľne odôvodnil už v písomnom podaní „Vyjadrenie zo dňa 03.05.2016“, ktoré bolo doručené súdu na pojednávaní dňa 04.05.2016, v ktorom poukázal na významnú novelu zák. č. 596/2003 Z. z., zmyslom a účelom ktorej malo byť nastavenie pravidiel financovania škôl a školských zariadení, tak aby ich hospodárenie bolo predovšetkým predvídateľné. Návrh na prerušenie konania podal na pojednávaní dňa 06.07.2016, pričom svoj návrh riadne a podrobne odôvodnil už vo vyjadrení k odporu zo dňa 03.05.2016. Na pojednávaní dňa 06.07.2016 dôvodil aj tým, že sa v prípade rozporu VZN so zákonom jedná o závažnú právnu otázku, ktorá môže mať dopad na rozhodnutie vo veci samej, pričom odkázal na viaceré uznesenia ÚS SR. Žalobca mal za to, že prvoinštančný súd sa s jeho podnetom na prerušenie konania a postúpenie veci ÚS SR vysporiadal nedostatočne a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Vôbec sa nevysporiadal s jednotlivými námietkami a tvrdeniami ohľadom rozporu VZN so zákonom, na ktoré on opakovane vo svojich písomných a ústnych prednesoch poukázal a obmedzil sa na nekritické prevzatie záverov orgánov prokuratúry. Ďalej uviedol, že opakovane navrhoval konanie prerušiť a postúpiť vec na rozhodnutie ÚS SR aj vo svojom písomnom podaní „Vyjadrenie a doplnenie dôkazov zo dňa 22.06.2016“, kde odkazoval aj na uznesenie ÚS SR č. k. III.ÚS 482/2015-19 zo 06.10.2015. Podrobne zdôvodňoval rozpor VZN so zákonom aj na pojednávaní dňa 07.03.2016, kedy opätovne navrhoval súdne konanie prerušiť a postúpiť vec na ÚS SR. Rovnako tak učinil aj v podaniach zo dňa 07.02.2017 (žiadosť) a zo dňa 08.11.2017 (opätovná urgencia). Napokon žalobca poukázal na to, že súd už raz dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov a dňa 04.05.2016 odročil pojednávanie za účelom vypracovania uznesenia o prerušení konania a postúpenia veci ÚS SR na rozhodnutie. Vzhľadom na to, že sa podľa jeho názoru jedná o závažnú právnu otázku, ktorá môže mať dopad na rozhodnutie vo veci samej, ako aj s ohľadom na tú skutočnosť, že v tomto istom konaní dvaja sudcovia (JUDr. Chamula a JUDr. Priesolová) vyjadrili opačné názory na súladnosť VZN so zákonom, mal za to, že postúpenie veci na ÚS SR je dôvodné. Nepostúpením veci na ÚS SR súd založil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, d/ C. s. p. Závery, ku ktorým súd dospel v bode 36. odvolaním napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa stotožnil s názorom žalovaného o súladnosti VZN so zákonom navyše nepovažoval za správne a domnieval sa, že súd vec nesprávne právne posúdil, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. Ohľadom napadnutého výroku III., ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol, žalobca poukázal na to, že právna kvalifikácia nároku uplatňovaného žalobou je vždy vecou súdu. Nepovažoval preto svoj procesný postup vo veci za zmatečný. V zásade za najpriateľnejšiu považoval práve argumentáciu obsiahnutú v jeho „Vyjadrení k existencii/neexistencii právneho titulu zo dňa 21.03.2018“, podľa ktorej by sa mohlo jednať v prípade listu žalovaného označeného ako „Dotácie pre neštátnych zriaďovateľov - podielové dane“ z 09.02.2010 o jednostranný adresovaný právny úkon. Má všetky náležitosti vôle, prejavu vôle, pomeru vôle a prejavu a predmetu a jasne z neho vyplýva, čo je obsahom tohto prejavu vôle a aké práva a povinnosti zakladá. Jeho označenie ako aj obsah tohto listu s ohľadom na novoprijatú právnu úpravu novelou zák. č. 179/2009 Z. z. ako aj gramatický výklad obsahu textu tohto listu a jeho označenia, poukazuje na to, že sa jedná o prejav vôle, ktorého obsahom bolo určenie konkrétnej výšky dotácie na celkový počet žiakov školských zariadení so sídlom na území obce, ktorá mala na adresáta v r. 2010 pripadnúť. Prílohami boli výpis z východiskových štatistických údajov na podiel obcí na výnose DPFO pre r. 2009, VZN č. 2/2010 a príloha č. 3a k nariadeniu vlády SR č. 668/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na to, že sa súd s jeho právnou argumentáciou o jednostrannom právnom úkone nestotožnil, považoval jeho závery v tomto smere za nesprávne a mal za to, že je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. Žalobca odvolaním napadol aj závislý výrok IV. o náhrade trov konania ohľadom ktorého žiadal o zväzovanie aplikácie § 257 C. s. p. a posúdenie dôvodov osobitného

zreteľa, s ktorým návrhom sa súd tiež v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysporiadal. Uvedené dokonca nezachytil ani do zápisnice z pojednávania z 11.04.2018. V závere ešte poukázal na to, že rozsudok prvoinštančného súdu nebol doručený jeho právnomu zástupcovi, ktorý na pojednávaní dňa 09.05.2018 nebol prítomný, ale len jeho poverená zástupkyňa, ktorej rozsudok bol doručený, čo je tiež ďalšou procesnou vadou v postupe súdu prvého stupňa.

Žalobca preto navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s pokynom na postúpenie veci ÚS SR alebo alternatívne žalobe vyhovel v plnom rozsahu a priznal mu aj náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania vrátane trov právneho zastúpenia.

4. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu sa v odvolaní nestotožnil s výrokom II. trvajúc na tom, že súd mal po správnom žalobu zamietnuť ako celok. Vychádzajúc z uvedeného podal odvolanie proti výrokom II., III. a IV. Podľa neho sú naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C. s. p. Pre úplnosť dodal, že pokiaľ ide o výrok III. súd rozhodol správne, keď žalobu v tomto rozsahu zamietol. Keďže však mal podľa neho zamietnuť žalobu v celom rozsahu, tento výrok z procesnej stránky neobstojí. Dôvody a závery, ktoré súd viedli k zamietnutiu tejto časti žaloby však považoval za správne a zákonné a nerozporuje ich. Vo vzťahu k výroku IV. odvolanie podával z dôvodu, že tento je závislý na výrokoch II. a III. Ďalej žalovaný uviedol, že súd vychádzal z nesprávneho právneho záveru keď v zmysle § 39a zák. č. 596/2003 Z. z. účinnej pre r. 2009 bolo titulom na poskytnutie dotácie jeho oznámenie zo dňa 21.09.2009 (č.l. 12 spisu). Takýto právny záver nemá oporu v ustanoveniach zákona. Právnym titulom na poskytnutie dotácie sú v danom prípade priamo ustanovenia zákona. Dotácie sa podľa vtedy platného právneho stavu poskytovali podľa § 39a ods. 1 v spojení s § 6 ods. 12 zák. č. 596/2003 Z. z. a v spojení s § 2 ods. 1 písm. c/ nariadenia vlády SR č. 668/2004 Z. z. Sú to priamo tieto všeobecne záväzné právne normy, ktoré určovali výšku dotácie ako aj nárok žalobcu na poskytnutie dotácie. Jeho oznámenie nie je a nemôže byť právnym titulom na poskytnutie dotácie, keďže výška dotácie je určená zákonom a nariadením vlády. On nemohol ako dotáciu vyplatiť inú čiastku ako tú, ktorá vyplýva z výpočtu podľa vyššie špecifikovaných právnych noriem. Žalobcovi súčasne nemohol vzniknúť nárok na inú výšku dotácie ako tú, ktorá vyplýva z výpočtu podľa vyššie špecifikovaných právnych noriem. Jeho oznámenie nemohlo nijakým spôsobom modifikovať zákonom a nariadením vlády určenú výšku dotácie. V konaní pritom nebolo žalobcom nijako nepreukázané, že by on výpočet dotácie vykonal vadne, alebo by neposkytol čiastku v súlade s vyššie citovanými všeobecnými záväznými právnymi predpismi. Podľa žalovaného sa súd vôbec nezaoberal výškou podielových daní poukázaných obci, ktoré sú kľúčové pre výpočet finálnej výšky dotácie, ani nevykonal výpočet v zmysle opísaných právnych predpisov, aby zistil, či skutočne vznikol nedoplatok na dotácii. Nakoniec k tomu ani nevedlo dokazovanie zo strany žalobcu. Súd nesprávne a bez zákonného podkladu vychádzal z toho, že titulom na poskytnutie dotácie bolo jeho oznámenie, hoci je zrejmé, že takým titulom bol priamo zákon v spojení s nariadením vlády. Záver o tom, že mu vznikol nedoplatok na dotáciu je teda predčasný, nesprávny a nemá oporu v znení zákona ani vykonanom dokazovaní. V konaní od počiatku tvrdil, že dotácie, vrátane dotácie za r. 2009 vyplatil v zákonnej výške. Žalobca nepreukázal opak. Neuniesol teda dôkazné bremeno a žaloba mala byť v tomto rozsahu zamietnutá. Záver súdu o existencii nedoplatku na dotácii nemal oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa neho analogicky možno poukázať aj na argumentáciu súdu ohľadom zamietnutia žaloby v rozsahu nároku na dotáciu za r. 2010 keď súd dospel k záveru, že titulom na poskytnutie dotácie nie sú jeho oznámenia ale jeho VZN. Rozdiel medzi právnym stavom pred 31.12.2009 a po uvedenom dátume spočíval v tom, že do označeného dátumu výška dotácie bola určená všeobecne záväznými právnymi predpismi (zákon + nariadenie vlády) a po tomto dátume v jeho VZN-í. Jeho oznámenia však nikdy neboli a nemohli byť titulom na poskytnutie dotácie.

Žalovaný preto navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a rozhodnúť tak, že žalobu v celom rozsahu zamietla alebo napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby bolo rozhodnuté tak, že má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi vo výške 100 % a súčasne, aby mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

5. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení k odvolaniu z 13.06.2018 v bode I. označenom „Dotácia za rok 2009“ popísal výpočty dotácii na základe listu/oznámenia Podielové dane rok 2009 z 26.02.2009 a Východiskových štatistických údajov a podielu obcí na výnose DPFO pre rok 2009 z 04.12.2008 a listu/ oznámenia Podielové dane - úprava z 21.09.2009. K uvádzaniu žalovaným, že „Oznámenie obce nie je a ani nemôže byť právnym titulom na poskytnutie dotácie, keďže výška dotácie je určená zákonom a nariadením vlády“ žalobca uviedol, že okrem uvedeného sú pre žalovaného smerodajné aj východiskové štatistické údaje a podiel obcí na výnose DPFO pre

rok 2009 a v nich uvedené sumy pre neštátne školstvo. Žalovaný prijal od MF SR iba takú čiastku, ktorá vyplývala z výpočtu podľa vyššie špecifikovanej právnej normy. Tento bol povinný vychádzať z týchto východiskových štatistických údajov, pričom celkovú sumu v nich uvedenú následne rozdelil na jednotlivé neštátne školské zariadenia a výšku dotácie s poukázaním na východiskové údaje oznámil zriaďovateľovi neštátnych školských zariadení, ktorý sa oznámením riadil a bol povinný riadiť. Pre žalovaného, a teda aj pre súd, boli smerodajné Východiskové štatistické údaje a podiel obcí na výnose DPFO pre r. 2009 a v nich uvedené sumy pre neštátne školstvo. Za smerodajné sa následne považuje aj Oznámenie žalovaného, ktoré okrem iného poukazuje aj na Východiskové štatistické údaje. Nebolo preto ani potrebné v dokazovaní vykonať výpočet v zmysle ustanovení vyššie opísaných právnych predpisov, aby súd zistil, či skutočne vznikol nedoplatok na dotácií za r. 2009, keďže v Oznámení žalovaného je uvedené všetko potrebné. K bodu II. označenému „K dotáciám za rok 2010“ žalobca uviedol, že v r. 2010 boli pre žalovaného smerodajné, k výpočtu objemu finančných prostriedkov pre neštátnych zriaďovateľov pre r. 2010 východiskové ukazovatele (Východiskové štatistické údaje a podiel obcí na výnose DPFO pre rok 2010), ale už v spojení so VZN-ím žalovaného a následne s oznámením. V bode III. označenom ako „Význam rozpočtu“ žalobca poukázal na význam rozpočtu vo vzťahu k určovaniu výšky dotácií ako aj na to, že tak ako mali byť dotácie na r. 2010 určené presne, jasne a zrozumiteľne vo VZN-í, tak mala byť aj ich zmena v priebehu kalendárneho roka účinená zmenou VZN prijatím dodatku, ktoré mal riadne schváliť príslušný orgán žalovaného - obecné zastupiteľstvo a následne mala byť zmenená výška oznámená zriaďovateľovi vopred, tak aby mohol svoje hospodárenie následne prispôbiť zmenenej výške dotácie.

6. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 14.06.2018 uviedol, že zásadná odvolacia námietka žalobcu vzťahuje k spôsobu, akým súd rozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania a predloženie veci ÚS SR. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie súdu, ktorým zamietol návrh žalobcu je možné preskúmať v odvolacom konaní. Tento chybne vychádza zo záveru, že označený výrok rozhodnutia je rozsudkom, a preto je voči nemu odvolanie prípustné. S prihliadnutím na ust. § 234 ods. 1 C. s. p. je zrejmé, že pokiaľ súd nerozhoduje vo veci samej, rozhoduje uznesením. Rozhodnutie o procesnom návrhu strany na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. nie je rozhodnutím vo veci samej. V danom prípade teda výrok I. má povahu uznesenia. Iný výklad a pohľad na vec by bol v príkrom rozpore s čl. 3 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách jasné a nepochybné. Argumentácia žalobcu, že v časti výroku I. ide o rozsudok nemá oporu v logickom ani systematickom výklade zákona, ani v základných princípoch civilného sporového procesu. V tomto rozsahu preto nemôže dôjsť k preskúmaniu odvolacím súdom. Podľa žalovaného aj napriek uvedenému neprerušenie konania a nepredloženie veci ÚS SR nenapĺňa odvolacie dôvody, na ktoré žalobca poukazuje. V prvom rade nejde o otázku, ktorá by mala relevanciu vo vzťahu k predmetu konania. Žalobca musí tvrdiť a preukázať, že mal na dotáciu v konkrétnej výške nárok. Ak by aj ÚS SR rozhodol, že VZN nebolo prijaté v súlade so zákonom, taký záver neznamena, že žalobcovi vznikol nárok na konkrétnu dotáciu v konkrétnej výške. Práve naopak, znamenalo by to, že by odpadol titul na poskytnutie dotácie. Žalobca by sa eventuálne mohol domáhať náhrady škody, avšak takýto nárok nie je predmetom tohto konania, ale je ním tvrdený nedoplatok na dotácii. Ako vyplýva z rozsiahlej judikatúry, na ktorú poukazuje sám žalobca, na prerušenie konania a predloženie veci ÚS SR nie je podľa žalovaného právny nárok. Je to výlučne všeobecný súd, ktorý v rámci svojej činnosti posúdi, či sú naplnené podmienky na postup podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Námietky žalobcu voči odôvodneniu postupu súdu vo vzťahu k preskúmaniu žalobcom napádaného VZN nie sú dôvodné, rozhodnutie je v tomto smere jasné, zrozumiteľné a jednoznačné. Súd fakticky skonštatoval, že pokiaľ ide o súladnosť VZN so zákonom, stotožňuje sa závermi prokuratúry. Za irelevantnú považoval argumentáciu žalobcu, že závery orgánov prokuratúry v otázke posúdenia zákonnosti namietaného VZN sú neúplné a nesprávne. Z odpovedí prokuratúry jednoznačne vyplýva, že VZN nie je v rozpore so zákonom. Podľa neho postupom súdu v súvislosti s nepredložením veci na posúdenie ÚS SR nemohlo preto dôjsť k porušeniu práv žalobcu ani k iným vadám v konaní, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalej žalovaný k uvádzaniu žalobcom, že ním prijaté VZN je v rozpore so zákonom uviedol, že rozsah a spôsob, akými má byť VZN prijaté, vyplýva výlučne zo zákona. Usmernenia označených orgánov majú pre obce výlučne podporný a asistenčný charakter. On dodržal povinnosť uvedenú v § 6 ods. 12 písm. d/ zák. č. 596/2003 Z. z. v čase od 01.01.2010 do 28.02.2011, keď prijal VZN, ktorým stanovil spôsob výpočtu výšky dotácie. Tento výpočet bol jednoznačný, jasný a presný a na jeho základe je možné vypočítať konkrétnu výšku dotácie. Ak aby zákonodarca chcel, aby výška dotácie bola určená pevnou sumou, nič mu nebránilo v tom, aby znenie zákona formuloval takým spôsobom - t.j. napr. obec stanoví výšku

dotácie na žiaka pevnou sumou/celým číslom a pod. On mal povinnosť prijať také VZN, z ktorého bude možné určiť, aká dotácia má byť poskytnutá. Tento atribút sporné VZN nepochybne spĺňa. Žalobcom označené rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2S/132/2016 zo dňa 26.10.2016 sa podľa žalovaného nezaobera otázkou stanovenia výšky dotácie. Rovnako tak sa potvrdzuje jeho tvrdenie, že ak má žalobca výhrady voči prijatému VZN, resp. proti postupu pri vyplácaní dotácie, mal využiť prostriedky právnej ochrany v rámci správneho súdnictva, ktoré je vecne príslušné na posudzovanie postupu obce pri plnení svojej verejnoprávnej povinnosti poskytnúť dotáciu. Argumentácia žalobcu opierajúca sa o pravidlá jeho rozpočtového hospodárenia ako jednotky územnej samosprávy nemá pre prejednávajúcu vec žiadnu relevanciu. Žalovaný opakovane vyjadril svoj nesúhlas s tým, že oznámenia zasielané žalobcovi mali byť jednostranným adresným právnym úkonom. Vzťah medzi žalobcom a ním nie je súkromným vzťahom, ale právnym vzťahom regulovaným normami verejného práva. Keďže samotný zák. 596/2003 Z. z. nepredpokladá žiadny súkromnoprávny akt nemožno v súvislosti s poskytovaním dotácií uvažovať o žiadnom súkromnoprávnom úkone. Ide o vzťah riadiaci sa výlučne verejnoprávnymi predpismi a VZN-ím žalovaného. Doručenie podaní bolo len plnením si verejnoprávnej oznamovacej povinnosti. Žalobcovi muselo byť zrejmé, že titulom na poskytnutie dotácie je VZN, nie neformálny list - oznámenie. Podľa žalovaného žalobca sa v podanom odvolaní snažil navodiť dojem, že súd prvej inštancie mu nedôvodne vyčíta, že svoj návrh na prerušenie konania riadne neodôvodnil a videl v tom porušenie svojich práv. Takýto výklad napadnutého rozsudku je však zavádzajúci. Súd žalobcovi poskytol veľkorysý priestor, aby na právne názory, predbežne vyslovené súdom, reagoval. Žalobcovi teda nemohlo byť odňaté jeho právo vyjadriť sa k veci, a to ani po tom, čo po zmene zákonného sudcu zaujal iný právny názor ako predchádzajúci zákonný sudca. V rozsahu námietky, že napadnutý rozsudok nebol doručený splnomocnenému právnenému zástupcovi, bol žalovaný názoru, že nejde o takú vadu rozsudku, pre ktorú by ho bolo potrebné zrušiť. Súd tento nedostatok v doručovaní môže jednoduchým spôsobom napraviť, pričom procesné lehoty ostanú splnomocnenému právnenému zástupcovi riadne zachované, a teda nedôjde k nejakému kráteniu jeho práv. Vo vzťahu k napadnutému výroku o trovách konania sa žalovaný pridrižoval ním podaného odvolania. Mal za to, že vo veci nie je žiadny priestor na aplikáciu § 257 C. s. p. nakoľko musí ísť o celkom výnimočný prípad. V tejto súvislosti uviedol, že žalobca je podnikateľským subjektom vykonávajúci podnikateľskú činnosť a dosahujúci tržby rádovo v desiatkach tisíc euro, vrátane vlastníctva dlhodobého hmotného majetku vo výške 16.172 eur (podľa účtovej závierky z r. 2016). Prejednávaná vec nie je ničím výnimočná. Žalobca žiadne relevantné dôvody hodné osobitného zreteľa neuviedol. Naproti tomu on je jednotkou územnej samosprávy, ktorá hospodári s verejnými prostriedkami a zabezpečuje celé množstvo verejnoprospešných funkcií a úloh. Nesúhlasil s námietkou žalobcu o nezaznamenaní jeho žiadosti o aplikáciu § 257 C. s. p. V tejto súvislosti poukázal na zápisnicu pojednávania zo dňa 11.04.2018. Súd o trovách konania napadnutom rozsudku rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. z čoho automaticky vyplýva, že sa nestotožnil s návrhom žalobcu, aby sa pri rozhodovaní o trovách konania riadil ust. § 257 C. s. p. Nebolo povinnosťou súdu, aby expressis verbis uviedol, že v danej veci nie je dôvod na aplikáciu § 257 C. s. p., obzvlášť ak žalobca nepoukázal na žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa.

7. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 02.07.2018 k tvrdeniu žalovaného, že on chybne vychádza zo záveru, že výrok I. rozhodnutia, ktorým súd I. stupňa zamietol návrh na prerušenie konania je rozsudkom, pričom sa podľa neho jedná o uznesenie, uviedol, že závery tohto sú nesprávne a nemajú oporu v samotnom rozhodnutí súdu. Súd mal správne rozhodnúť samostatným uznesením vo vzťahu k tomuto výroku a len za takéhoto stavu by jeho procesný postup bol správny a v súlade so zákonom. Žalobca sa nestotožnil ani s názorom žalovaného vo vzťahu k otázke, ktorá mala byť riešená pred ÚS SR, že sa nejedná o otázku, ktorá by mala relevanciu vo vzťahu k predmetu konania. Táto otázka nielen, že je relevantná, ale aj kľúčová z pohľadu posudzovania jeho nárokov. K spochybňovaniu žalovaným konečného efektu, ktorý by sa dosiahol konaním pred ústavným súdom v tom zmysle, že ak by aj ÚS SR konštatoval, že VZN je nezákonné, nemalo by to za následok vznik jeho nároku na dotáciu, ale naopak, by odpadol titul tohto nároku, žalobca uviedol, že ak by sa tak stalo, žalovaný by bol povinný podľa čl. 125 ods. 2 Ústavy SR do 6 mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu zosúladiť svoje VZN so zák. č. 596/2003 Z. z. Žalobca sa nestotožnil ani s názorom žalovaného vo vzťahu k posudzovaniu zákonnosti VZN orgánmi prokuratúry. K spochybňovaniu žalovaným významu a úloh takých orgánov akými sú ZMOS a MŠ SR a tvrdeniu, že nie sú oprávnené určovať, akým spôsobom má žalovaný prijať VZN, žalobca uviedol, že spochybňovať význam, postavenie a úlohy týchto orgánov a inštitúcií vo vzťahu k obciam nemožno. Aj keď možno súhlasiť s názorom žalovaného, že usmernenia ZMOS a MŠ SR nie sú právne záväzné akty, ale nie sú ani irelevantné. Vo vzťahu k jeho námietke, že si mal svoje nároky riešiť využitím prostriedkov v rámci

správneho súdництва, žalobca uviedol, že žalobu podal ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), pričom preskúmanie VZN správnym súdom na jeho žalobcu za účinnosti O. s. p. nebolo možné, keďže O. s. p. upravoval len osobitný typ konania v Hlave VI. § 250 zpa „konanie o súlade VZN Obce so zákonom“, pričom na iniciovanie takéhoto konania bol aktívne legitimovaný len prokurátor. Aj z toho dôvodu sa najskôr obrátil na prokurátora podnetom o preskúmanie VZN č. 2/2010. Ďalej žalobca uviedol, že s poukazom na rozpočet obce chcel opätovne poukázať na širšie súvislosti danej problematiky, ktoré sú podľa jeho názoru k meritu veci relevantné. Konštatovanie žalovaného, že ak by jeho listy mali charakter súkromnoprávneho úkonu, bol by takýto úkon neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože výška dotácie tam uvedená by sa nezhodovala s výškou dotácie, ako ju určilo VZN, je zmätočné, keďže VZN neurčovalo konkrétnu výšku dotácie. Neurčovalo vôbec nič, resp. výšku dotácie určovalo veľmi nejasným, neurčitým a netransparentným spôsobom. Tiež tvrdením žalovaného, že jediným titulom na poskytnutie dotácie bolo po legislatívnej zmene od 01.01.2010 VZN, sa on stotožňuje len do tej miery, že týmto jediným titulom mohlo byť, ak by len bolo v súlade so zákonom, čo on popiera. Napokon žalobca uviedol, že pojednávanie dňa 07.03.2018 bolo odročené na jeho návrh, ktorým mienil súdu predložiť „podnet na ÚS SR“. Pri spracovaní tohto podnetu dospel však k záveru, že svoj podnet už podal opakovane, pričom ho podľa neho aj riadne, podrobne a dostatočne zdôvodnil prednesmi a jednotlivými písomnými podaniami, v ktorom dôsledku následne dospel k záveru, že opätovný podnet by bol len opakovaním jeho predchádzajúcich prednesov a podaní. Preto následne súdu predostrel inú právnu argumentáciu s tým, že s otázkou rozporu VZN so zákonom sa v priebehu konania už vyčerpávajúco a dostatočne z jeho strany vysporiadal. V závere splnomocnený zástupca žalobcu priložil aj vlastné vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného.

8. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 02.07.2018 uviedol, že podstatná časť písomného podania žalobcu (zo dňa 13.06.2018 - poznámka odvolacieho súdu) smeruje k problematike štatistických prehľadov podielových daní mu poskytovaných. Žalobca uvádzal, ako podľa neho mu mali byť poskytované podielové dane prerozdelené. Podsúva súdu názor, že tieto štatistické údaje si mal zistiť sám, pretože ide o akýsi „zákonný údaj“, a teda on (žalobca) v konaní nemal povinnosť preukazovať podrobnosti ohľadom základu pre výpočet dotácie. Tento názor považoval za nesprávny. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.). V konaní nie sú splnené žiadne dôvody na doplnenie, resp. zopakovanie dokazovania odvolacím súdom v zmysle § 384 C. s. p. Je teda nepochybné, že žalobca sa snaží svoju dôkaznú pasivitu a neunesenie dôkazného bremena odstrániť spôsobom, ktorý nie je procesne prípustný. V druhom rade žalovaný uviedol, že žalobcom tvrdené skutočnosti nemajú oporu v systematike ani v znení zák. č. 596/2003 Z. z. a ani v znení C. s. p. Výška dotácie a základ jej výpočtu v konkrétnom peňažnom vyjadrení nie je ani jednou z takých skutočností ako sú uvedené v čl. 10 ods. 4 C. s. p. Rozhodne nejde o notoriu a nejde ani o údaj, ktorý by bol priamo určený zákonom. Výška podielových daní, ktoré sú mu poukazované, je individuálna a závisí v tom-ktorom období na rôznych ekonomických parametroch a údajoch vyplývajúcich z výkonu štátnej správy na úseku daní. Dotácie sa neposkytujú na podklade štatistických údajov a daňových prognóz, ale z výnosu podielových daní poukazaného jemu. Správny je názor súdu prvej inštancie, že žalobca uplatňovaný nárok - tvrdený nedoplatok na dotácii - v konaní nijakým spôsobom nepreukázal. Nepreukázal, že mu mala byť vyplatená vyššia čiastka, než aká mu reálne bola poskytnutá. Žalobca pritom bol povinný v konaní na podporu svojho tvrdenia predložiť riadne dôkazy. Nemožno ani tvrdiť, že žalobcovi nárok na ním tvrdenú výšku dotácie vznikol na základe akceptácie oznámení. Usporiadanie finančných vzťahov plynúcich z rozpočtu, na ktoré sa žalobca odvoláva, samo o sebe neznamená, že žalobcovi mala byť zaplatená dotácia vo výške, o ktorej tvrdí, že je správna, hoci dosiaľ nijako toto tvrdenie nepreukázal a ani ničím nepodložil. Rovnako žalovaný zdôraznil, že ak by aj pochybil v oblasti rozpočtových opatrení, tomuto súdu nenáleží také pochybenie skúmať. Žalobca mohol a mal sa obrátiť na tie orgány a inštitúcie, do ktorých kompetencie posúdenie a prieskum takého pochybenia náleží.

9. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou sporu (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.) po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 C. s. p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a odvolanie žalobcu do výroku I. odmietol (§ 386 písm. c/ C. s. p.), rozsudok okresného súdu vo výroku II. zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol (§ 388 C. s. p.), vo výroku III.

rozsudok okresného súdu potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.) a odvolanie žalovaného do výroku III. odmietol (§ 386 písm. b/ C. s. p.).

10. V preskúmvanej veci okresný súd napadnutým rozsudkom návrh na prerušenie konania zamietol (výrok I.). Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 124,42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 124,42 eur od 01.04.2011 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.). Zároveň rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 90,08 % trov konania (výrok IV.).

11. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalobca i žalovaný.

12. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolaní žalobcu a žalovaného viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C. s. p.) zaoberal sa pri posudzovaní veci iba ich tvrdeniami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či nedošlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok ustanovených v § 161 C. s. p. (§ 380 ods. 2 C. s. p.).

13. Žalobca v odvolaní poznamenal, že napadnutý rozsudok po jeho vyhlásení na pojednávaní konanom dňa 09.05.2018, ktorého sa jeho právna zástupkyňa nezúčastnila, bol doručený len poverenej zástupkyňi. Poukázal tak na procesnú vadu v postupe súdu prvej inštancie, hoc odvolanie voči rozsudku, vzhľadom na včasnú informáciu jeho poverenej zástupkyne, podal včas.

14. V súvislosti s touto odvolacou námietkou odvolací súd preskúmal spôsob doručenia napadnutého rozsudku. Preskúmaním spisového materiálu zistil, že žalobcu v konaní pred súdom podľa predloženej plnej moci zastupovala PaedDr. Božena Zlatošová (viď splnomocnenie na č.l. 49 súdneho spisu). Ďalej je evidentné, že žalobcu v konaní zastupovala JUDr. Michaela Macaláková, advokátka so sídlom J. Milca 11, 010 01 Žilina, IČO: 42 072 336, ktorá sa zúčastňovala v mene žalobcu pojednávaní, v jeho mene podávala procesné návrhy v priebehu celého doterajšieho konania vo veci i opravný prostriedok. Súčasťou spisu však nebolo riadne splnomocnenie pre označenú právnu zástupkyňu. Ďalej podľa výpisu z obchodného registra a výpisu zo zoznamu advokátov odvolací súd zistil, že od 01.06.2017 JUDr. Michaela Macaláková vykonáva advokáciu prostredníctvom spoločnosti Advokátska kancelária JUDr. Macaláková & partners s.r.o, so sídlom J. Milca 11, 010 01 Žilina, IČO: 50 925 288 (t.j. zmena formy a spôsobu výkonu advokácie nastala ešte pred vyhlásením napadnutého rozsudku). Ani po tejto zmene nebola súdu predložená plná moc splnomocnenej zástupkyne žalobcu na zastupovanie žalobcu. Z referátu konajúcej sudkyne po vyhlásení napadnutého rozsudku vyplýval pokyn na doručenie predmetného rozsudku aj právnej zástupkyňi žalobcu (č.l. 274 súdneho spisu). Z doručienky potvrdzujúcej jeho doručenie dňa 10.05.2018 (č.l. 275 súdneho spisu) vyplývalo, že označenie schránky prijímateľa je ico://sk/42 072 336. Uvedené IČO bolo evidované pre právnu zástupkyňu v čase, keď vykonávala advokáciu samostatne nie ako konateľka spoločnosti s ručením obmedzeným. V čase doručovania rozsudku bola a aktuálne je adresa elektronickej schránky právnej zástupkyne J.XX XXX XXX. Pretože JUDr. Michaela Macaláková zastupovala žalobcu aj ako advokátka konajúca samostatne aj ako konateľka spoločnosti s ručením obmedzením bolo potrebné predložiť jednotlivé procesné plné moci zodpovedajúce spôsobu konania (t.j. za obdobie konania advokátky samostatne ako aj obdobia nasledujúceho už v pozícií konateľky spoločnosti). V súvislosti zo zastupovaním bolo potrebné prihliadnuť aj na ust. § 89 ods. 3 C. s. p., v zmysle ktorého ak je strana zastúpená advokátom, zastupovanie iným zástupcom ako advokátom (tzv. všeobecným zástupcom) je vylúčené. V danom prípade bol žalobca zastúpený tak všeobecným zástupcom (PaedDr. Boženu Zlatošovou) ako aj advokátkou (za predpokladu preukázania riadneho plnomocenstva). Pretože sa tieto formy zastupovania vzájomne vylučujú, bolo potrebné sa vysporiadať aj s touto otázkou.

Predpokladom predloženia veci odvolaciemu súdu na rozhodnutie podľa § 377 C. s. p. je nielen dodržanie procesného postupu podľa § 373 až § 375 C. s. p. ale aj doručenie napadnutého rozhodnutia stranám sporu, resp. ich zástupcom zákonom predpísaným spôsobom (§ 223 ods. 1 C. s. p.), pretože len riadne a zákonu vyhovujúce doručenie rozhodnutia spôsobuje, že začne bežať odvolacia lehota osobe, ktorej je rozhodnutie doručované. Z vyššie uvedených zistení bolo zrejmé, že odvolacia námietka bola dôvodná, t.j. právnej zástupkyňi žalobcu nebol riadne doručený napadnutý rozsudok. Odvolací súd považoval za právne irelevantné, že sa právna zástupkyňa o rozsudku dozvedela a odvolanie podala včas. V tomto smere došlo k procesnému pochybeniu súdu, ktoré bolo potrebné napraviť. V zmysle vyššie uvedenej argumentácie odvolacieho súdu prípisom č. k. 6Co/199/2018-412 zo

dňa 26.06.2020 vrátil vec okresnému súdu bez meritórneho rozhodnutia o odvolaní žalobcu proti napadnutému rozsudku ako predčasne predložený s tým, že súd prvej inštancie zabezpečí predloženie plnej moci od právnej zástupkyne žalobcu a súčasne definitívne vyrieši otázku zastupovania žalobcu v konaní, následne opätovne doručí právnej zástupkyňi žalobcu napadnutý rozsudok ako aj nasledujúce vyjadrenia, odvolaciu repliku a odvolaciu dupliku a po uplynutí odvolacej lehoty opätovne predloží spisový materiál odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní žalobcu. Okresný súd uvedený nedostatok odstránil. Žalobca podal prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie, ktoré je obsahovo zhodné s odvolaním došlým súdu dňa 21.05.2018. Aj ním podané vyjadrenie z č.l. 461 spisu je zhodné s vyjadrením zo dňa 13.06.2018 a vyjadrenie z č.l. 490 spisu jeho zhodné tiež s vyjadrením zo dňa 02.07.2018, ku ktorému bolo následne pripojené aj vyjadrenie žalovaného došlé dňa 21.08.2020 (č.l. 509 spisu).

15. Žalobca v odvolaní napadol výrok I., ktorým súd návrh na prerušenie konania zamietol majúc za to, že napriek poučeniu súdu o neprípustnosti odvolania je odvolanie voči rozsudku, ktorým súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. prípustné, keďže to zákon s poukazom na ust. § 355 ods. 1 C. s. p. nevylučuje.

16. Podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci samej dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) návrh na začatie konania.

Podľa § 162 ods. 3 C. s. p. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

Podľa § 357 písm. n/ C. s. p. odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164.

Podľa 386 písm. c/ C. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 8Cdo/288/2019 zo dňa 26.08.2020 „rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sú procesnými rozhodnutiami, ktorým sa nerozhoduje o právach a povinnostiach sporových strán vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium civilného sporového konania; nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností sporových strán zasahovali konečným spôsobom“....v intenciách inštitútu prerušenia konania by v prípade zamietnutia návrhu na prerušenie konania súdom prvej inštancie, nebolo voči takémuto rozhodnutiu prípustné ani odvolanie. V prípadoch prerušenia konania je totiž odvolanie prípustné podľa § 357 písm. n/ C. s. p. len proti uzneseniu, ktorým bolo prerušené konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a/ alebo § 164 C. s. p., či už na návrh alebo bez návrhu. Ak by súd návrhu na prerušenie konania nevyhovel, nešlo by o prerušenie konania, a teda odvolanie proti negatívnemu rozhodnutiu by prípustné ani nebolo (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 04. decembra 2018 sp. zn. 1Obo/15/2018)“.

17. Nakoľko žalobca podal odvolanie voči výroku I., ktorým súd návrh na prerušenie konania zamietol odvolací súd toto odvolanie odmietol s poukazom na ust. § 357 písm. n/ C. s. p., v zmysle ktorého nie je voči tomuto rozhodnutiu odvolanie prípustné (§ 386 písm. c/ C. s. p.). Výrok aj keď je súčasťou rozsudku ako to umožňuje ust. § 162 ods. 3 C. s. p. má povahu uznesenia. Forma rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania podľa odvolacieho súdu nemá vplyv na prípustnosť odvolania.

18. Odvolacie námietky žalovaného do výroku II. spočívali v neprávnom právnom závere okresného súdu, že v zmysle § 39a zák. č. 596/2003 Z. z. účinného pre r. 2009 bolo titulom na poskytnutie dotácie oznámenie žalovaného zo dňa 21.09.2009 (č.l. 12 spisu). Takýto právny záver podľa neho nemá oporu v ustanoveniach zákona nakoľko v danom prípade sa dotácie podľa vtedy platného právneho stavu poskytovali podľa § 39a ods. 1 v spojení s § 6 ods. 12 zák. č. 596/2003 Z. z. a v spojení s § 2 ods. 1 písm. c/ nariadenia vlády SR č. 668/2004 Z. z. Sú to priamo tieto všeobecne záväzné právne normy, ktoré určovali výšku dotácie ako aj nárok žalobcu na poskytnutie dotácie. Jeho oznámenie nie je a nemôže byť právnym titulom na poskytnutie dotácie, keďže výška dotácie je určená zákonom a nariadením vlády.

19. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil

iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

20. Konanie obce v prejednávanej veci (pridelovanie dotácií) je výkonom územnej samosprávy, kedy obec môže konať v medziach daných článkom 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Pridelovanie dotácií (aj) súkromným školským zariadeniam je nepochybne súčasťou rozpočtového hospodárenia čo podľa zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení s poukazom na § 4 ods. 3 písm. b/ a ods. 4 citovaného zákona je výkonom územnej samosprávy. V zmysle § 4 ods. 3 písm. b/ citovaného zákona obec pri výkone samosprávy najmä zostavuje a schvaľuje rozpočet obce a záverečný účet obce. V zmysle § 4 ods. 4 citovaného zákona, ak zákon pri úprave pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce. Zák. č. 596/2003 Z. z., ktorý v § 6 ods. 12 upravuje poskytovanie dotácií zriaďovateľom školských zariadení, pri úprave tejto pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o prenesený výkon štátnej správy, z čoho nepochybne vyplýva záver, že poskytovanie dotácií v zmysle zák. č. 596/2003 Z. z. je výkonom územnej samosprávy. Uvedený záver je možné vyvodiť aj s odkazom na ust. § 4 zák. č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a vyššie územné celky, v zmysle ktorého ak zákon pri úprave pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o prenesený výkon pôsobnosti štátnej správy platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce. V zmysle § 2 písm. g/ tohto zákona na obce prešli pôsobnosti aj na úseku školstva, mimo iné aj pridelovanie finančných prostriedkov súkromným školským zariadeniam podľa osobitných predpisov, v danom prípade podľa zák. č. 596/2003 Z. z.

Podľa § 6 ods. 12 písm. b/ zák. č. 596/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2009, obec poskytuje na základe žiadosti zriaďovateľa z finančných prostriedkov poukázaných podľa osobitného predpisu 30a /zákon č. 564/2004 Z. z. o rozpočtovom určení výnosu danej z príjmov územnej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 171/2005 Z. z./ dotácie na mzdy a prevádzku zriaďovateľovi cirkevnej základnej umeleckej školy, zriaďovateľovi cirkevnej jazykovej školy, zriaďovateľovi cirkevnej materskej školy, 30b /§ 27 ods. 2 písm. a/, § 95 ods. 1 písm. a/ a § 104 ods. 1 písm. a/ zákona č. 245/2008 Z. z./, zriaďovateľovi cirkevného školského zariadenia, zriaďovateľovi súkromnej základnej umeleckej školy, zriaďovateľovi súkromnej jazykovej školy, zriaďovateľovi súkromnej materskej školy 30b /§ 27 ods. 2 písm. a/, § 95 ods. 1 písm. a/ a § 104 ods. 1 písm. a/ zákona č. 245/2008 Z. z./, zriaďovateľ cirkevnej jazykovej školy, zriaďovateľ cirkevného školského zariadenia, zriaďovateľ súkromnej základnej umeleckej školy, zriaďovateľ súkromnej materskej školy 30b /§ 27 ods. 2 písm. a/, § 95 ods. 1 písm. a/ a § 104 ods. 1 písm. a/ zákona č. 245/2008 Z. z./, zriaďovateľ súkromnej jazykovej školy a zriaďovateľ súkromného školského zariadenia, ktoré sú zriadené na území obce, môžu požiadať obec o dotáciu na dieťa alebo žiaka do 15 rokov veku na mzdy a prevádzku takých základných umeleckých škôl, jazykových škôl, materských škôl, 30b /§ 27 ods. 2 písm. a/, § 95 ods. 1 písm. a/ a § 104 ods. 1 písm. a/ zákona č. 245/2008 Z. z./ a školských zariadení, ktorých zriaďovateľom môže byť aj obec alebo krajský školský úrad.

Podľa § 39a ods. 1 zák. 596/2003 z. z., obec poskytne na roky 2007 až 2009 zriaďovateľovi podľa § 6 ods. 12 písm. b/ finančné prostriedky najmenej vo výške 90 % objemu finančných prostriedkov vypočítaných podľa osobitného predpisu. 85/ (§ 2 ods. 1 písm. c/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 668/2004 Z. z. o rozdeľovaní výnosu dane z príjmov územnej samospráve).

21. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že nárok na dotácie vzniká po splnení zákonom stanovených podmienok (§ 6 ods. 12) a to tomu subjektu, ktorý tieto podmienky splní a v prípade splnenia tých podmienok je povinnosťou obce dotácie poskytnúť. V danej veci nebolo sporné, že žalobcovi ako zriaďovateľovi neštátneho školského zariadenia nárok za r. 2009 vznikol a žalovaný mu ho ako obec poskytol. Pokiaľ by tento nárok mal byť v žalobcom uplatňovanej výške, bolo na ňom, aby uvedené preukázal. Oznámenie žalovaného z 21.09.2009 nie je ani podľa odvolacieho súdu titulom nárokovateľnosti dotácie ako to nesprávne konštatoval okresný súd. Odvolací súd preto odvolanie žalovaného považoval za dôvodné a rozsudok okresného súdu vo výroku II. pre nesprávne právne posúdenie zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

22. Žalobca v odvolacích námietkach, ktorými napadol výrok III. ohľadom zamietnutia zvyšnej časti žaloby poukázal na to, že právna kvalifikácia nároku uplatňovaného žalobou je vždy vecou súdu. V zásade za najpriateľnejšiu považoval práve argumentáciu obsiahnutú v jeho „Vyjadrení k existencii/neexistencii právneho titulu zo dňa 21.03.2018“, podľa ktorej by sa mohlo jednať v prípade listu žalovaného označeného ako „Dotácie pre neštátnych zriaďovateľov - podielové dane“ z 09.02.2010 o jednostranný adresovaný právny úkon, ktorý má všetky náležitosti vôle, prejavu vôle, pomeru vôle a

prejavu a predmetu a jasne z neho vyplýva, čo je obsahom tohto prejavu vôle a aké práva a povinnosti zakladá. Vzhľadom na to, že sa súd s jeho právnou argumentáciou o jednostrannom právnom úkone nestotožnil, považoval jeho závery v tomto smere za nesprávne a mal za to, že je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.

23. Podľa odvolacieho súdu okresný súd ohľadom napadnutého výroku III. na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec v tejto časti správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

24. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu uvádza, že podľa § 6 ods. 12 písm. d/ zák. č. 596/2003 Z. z. účinného od 01.01.2010 obec určí výšku dotácie na prevádzku a mzdy na žiaka základnej umeleckej školy, poslucháča jazykovej školy, dieťa materskej školy 30b /§ 27 ods. 2 písm. a/, § 95 ods. 1 písm. a/ a § 104 ods. 1 písm. a/ zákona č. 245/2008 Z. z./ a dieťa školského zariadenia na príslušný kalendárny rok všeobecne záväzným nariadením 30d /§ 6 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Z. z. v znení neskorších predpisov/. Dôležitou v súvislosti so zmenou vo financovaní neštátnych školských zariadení sa tak od 01.01.2010 stala tvorba všeobecne záväzného nariadenia obce, prostredníctvom ktorej obec určí výšku dotácie na mzdy a prevádzku školským zariadeniam so sídlom na území obce vrátane základných umeleckých škôl, materských škôl, jazykových škôl a školských zariadení vo svojej zriaďovateľskej pôsobnosti. Podľa § 6 zák. č. 369/1990 Z. z. o obecnom zriadení obec môže vo veciach územnej samosprávy vydávať nariadenia; nariadenie nesmie byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

25. V danej veci o výške dotácie za r. 2010 už vzhľadom na citované zákonné ustanovenie rozhodovala samotná obec, čiže žalovaný vydaním VZN č. 2/2010. VZN vydané v rámci právomoci obce, ktorá vyplýva z čl. 68 Ústavy SR a bližšie je upravená v § 6 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a pre tento konkrétny prípad aj v ust. § 6 ods. 12 zák. č. 596/2003 Z. z. VZN určovalo výšku a spôsob použitia dotácie na mzdu a prevádzku školského zariadenia zriadeného na území obce, teda žalovaného, tak ako to konštatoval aj okresný súd. Spĺňa tiež požiadavky súladu s ústavou, zákonom a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná (§ 6 ods. 1 zák. č. 369/1990 Zb.). Aj z viacerých odpovedí orgánov prokuratúry, na ktoré sa žalobca obrátil, vyplýva, že VZN nebolo v rozpore so zákonom. Nebolo doposiaľ zrušené zákonom predpokladaným spôsobom, preto je platné a záväzné aj pre všeobecný súd a preto ho tento bol povinný rešpektovať. Odvolanie žalobcu ohľadom argumentácie listu z 09.02.2010 ako jednostranného právneho úkonu nepovažoval za dôvodné. Stotožnil sa so záverom okresného súdu, že list nie je právnym titulom, je len splnením si oznamovacej povinnosti žalovaného voči žalobcovi podľa § 6 ods. 12 písm. e/ zák. č. 596/2003 Z. z. účinného od 01.01.2010. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku III. ako vecne správny potvrdil.

26. Pokiaľ ide o podané odvolanie zo strany žalovaného, ktoré smerovalo voči výroku III. rozsudku okresného súdu, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, tak v tomto prípade odvolací súd jeho odvolanie vyhodnotil ako odvolanie podané neoprávnenou osobou. V danom spore vystupoval v pozícii žalovaného, pričom žalovanému subjektu v prípade zamietnutia žaloby proti nemu neprináleží právo podať odvolanie proti takémuto rozsudku, pretože neutrpel zamietnutím žaloby na svojich subjektívnych právach. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd podané odvolanie žalovaného do výroku III. ako podané neoprávnenou osobou odmietol (§ 386 písm. b/ C. s. p.).

27. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou sporu bol žalovaný a to v celom rozsahu t.j. vo výrokoch II. a III. preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania t.j. prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).